

Γι' αυτά τα μίση

Των ηγετών τα πάθη τους, δεν έχουνε κοπάσει,
κτυπούν στον τοίχο τη γροθιά, το χέρι τους να σπάσει
κι έρμο να μείνει το σκαρί με τα κουπιά σπασμένα,
να πούνε πάλι στον εχθρό, πούγιουρουμ και ορίστε,
έμειν' η άλλη η μισή, πάρτε την και καθήστε.

Πάντα ο εχθρός караδοκεί, πάντα ο εχθρός οργιάζει,
βάζει τα όπλα στη φωτιά, τα ψήνει τα γυαλίζει,
τρίβει τα χέρια από χαρά και σαν θεριό φωνάζει,
πως στο καστρί ανενόχλητος θα μπει να κατακτήσει.

Κρίμα γιατί είμαστε Έλληνες από γενιά και ρίζα,
παιδιά αυτών που στήνανε μνημεία, Παρθενώνα,
όντας ετούτοις ζούσανε άγριοι στα καλύβια
και σαν σκουλήκια σέρνονται στη λάσπη και στο χώμα,
ήρθαν αφέντες να γενούν, τώρα να διαφεντέψουν,
εμάς και τους προγόνους μας, αυτοί να ρεζιλέψουν.

Γι αυτά τα μίση που βαθειά μέστ' τις καρδιές φωλιάζουν,
γι' αυτά τα μίση που αδελφό απ' αδελφό χωρίζουν
που σπίτια, κονάκια από γης συνθέμελα τραντάζουν
και φαμιλιές με όνομα και τράνος διαλύουν.

Ανδρέας Παναγίδης

Άρκον ανήμερον θερκόν

Άρκον, ανήμερον θερκόν
στο σπίτι μας τσιοιμάται,

φκάλλει φωθκιάν τζιαι σίδερον καυτόν,
στον ύπνο του βρυχάται.
τζοιμάται τζιαι παραμιλά
τζι" ακράτητα φωνάζει,
Τζι ούλλην την τζιύπρον μας ζητά
κοτσιάνι να την κάμει,
να μ παίνει μέσα να πατά,
να κόβει τζιαι να ράφκει,
σ' ούλλους τον τρόμο να σκορπά,
το βίος μας να αρπάσσει.
Στον ξύπνο του τραβά σπαθιά,
το βίος μας να αρπάσσει.
τζιαι ούλλον πονπάρτες βκάλλει,
τζιαι τη φτωσιήν μας την καρκιάν
πάνω στη σούβλα κάβκει.

Εμπρός λοιπόν, όλοι μαζί,
ενωμένοι, αγαπημένοι
με μια καρδιά και μια ψυχή,
σφιχτά αγκαλιασμένοι,
τα μίση ας αφήσουμε
κι όλοι αδελφωμένοι
ατσάλινα στήθη ας στήσουμε
κι εκείνος που μας απειλά
απάνω να κτυπήσει,
να φάει κτυπήματα βαρειά
σπίτι του να γυρίσει.

Ανδρέας Παναγίδης